

Inga Kaukola: Tähti kulkee edellä

Adventtikalenterin luukku 22.12.2016, Talvikynttilät 1957

Jouluna puhutaan tähdestä. Nykyisin kyllä useimmin vain kuusen latvatähdestä. Se kuuluu mielestämme jouluun, ja siksi vielä tänäkin jouluna kiinnitämme kuusemme latvaan tuon ehkä vuosien tummentaman, mutta meille niin mieluisan tähden.

Jeesuksen syntymän yhteydessä puhuttiin paljon tähdestä. Tähti oli tärkeä merkki niille, jotka aikoivat löytää Jeesuksen. *Kun tietäjät saapuivat Jerusalemiin, he alkoivat kysellä: ”Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan.”* Raamattu kertoo edelleen: *Tähti — kulki heidän edellään, kunnes se tuli sen paikan päälle, jossa lapsi oli. Nähdessään tähden he ihastuivat ylen suuresti.*

Kuullessamme lapsina kertomuksia Raamatun joulutapahtumista saatoimme helposti kuvitella, kuinka suuri ja ihmeellisen loistava oli Beetlehemin tähti. Ehkä silmämme etsi sitä jouluaamun taivaalta kirkkoon ajaessamme, mutta kirkkainkaan tähti ei vastannut mielikuvaamme oikeasta joulutähdestä. Aikuisiksi tultuamme on katseemme hämärtynyt ja uskon silmä heikentynyt. Emme enää osaa kuvitella Beetlehemin tähden ihanuutta niin kuin ennen.

Sakari Topelius on kirjoittanut sadun ”Koivu ja tähti”. Siitä on sanottu, että se on hänen esi-isiensä kokemuksista puhjennut uskontunnustus. Jokseenkin jokainen meistä on lukenut sen. Vieraalta maalta lähtivät sadun ikävöivät lapset pitkälle pakomatkalleen. Ainoana oppaana kotiin oli heillä muisto kotipihaan koivusta ja sen lehvien lomasta tuikkivasta iltatähdestä. Merkit riittivät kuitenkin, koti löytyi. Sadussa on koivu isänmaan, tähti Jumalan muuttumattoman johdatuksen ja kodissa saatujen hengellisten opetusten vertauskuva.

Lukemattomat ihmiset joutuvat meidän päivinämme lähtemään kauas synnyinsijoiltaan. He muuttavat kaupunkeihin, tehdasseuduille tai siirtolaisiksi vieraille maille ja viettävät nyt siellä jouluaan. Monen kaipaavat ajatukset kulkeutuvat vaatimattomaan lapsuuskotiin, sen pihakoivuun ja myös tähteen. Maailmalle lähtiessä ei vielä tiennyt, mikä tähti on. Vasta elämän matkalla, kun latvatähdet menettivät kimmellyksensä, se alkoi kirkastua. Kodin virret, neuvot ja opetukset olivat tähden loistetta jo silloin, kun emme niitä minään pitäneet.

Ja TÄHTI KULKI HEIDÄN EDELLÄN, KUNNES SE PYSÄHTYI SEN PAIKAN YLLÄ, JOSSA JEESUS OLI.

Inga Kaukolan kirjoitus vuoden 1957 Talvikynttilöissä.